

disses Kaar forbedres, og altsaa anbefale, at Lovforslaget gennemføres. Hvad Enkelthederne angaar, vil de jo kunne behandles i det Udvalg, som agtes nedsat. Hvis vi allerede nu havde, hvad vi maaske om et Aars Tid har, kvindelige Medlemmer i denne Forsamling, vilde et af disse kvindelige Medlemmer rimeligvis med særlig Glæde og maaske endda Overraskelse læse i den Kommissionsskrivelse, der er trykt som Bilag 3, en Udtalelse om, at „Plejerne“ — og det vil sige alle Funktionærerne i det hele taget — „formentlig bør lønnes efter den Værdi, deres Arbejde kan have for Hospitalet“, og vedkommende kvindelige Medlem vilde sige: Endelig kommer det, endelig er det Arbejdet, der skal lægges til Grund, og ikke, som der staar i Skrivelsen, „andre i Forhold til Hospitalet betydningsløse Omstændigheder“, f. Eks. Køn. Naar det kvindelige Medlem saa for at forfølge Sporet slaar op i Lovforslaget for at se, hvorledes dette nu er gennemført, vil hun imidlertid blive noget slukøret, naar hun ser, at der paa alle Punkter der er trukket en Grænse, ikke efter Arbejdets Værd — for jeg antager, at Arbejdets Værd for begge Køn omtrent er det samme —, men netop kun efter Kønnen. Hun vil synes, at det er en underlig Maade at gennemføre det nævnte Princip paa, at lade de bedst lønnede Overplejeres og Overplejerskers Løn afvige saaledes, at Overplejerne begynder med 1,400 Kr. og ender med 2,000 Kr., Overplejerskerne derimod begynder kun med 1,000 Kr. og ender med 1,400 Kr., altsaa naar netop kun saa højt op, som de andre begynder; og hvad de daarligst lønnede angaar, lønnes Plejerne med 450 Kr. aarlig og stiger til 1,100 Kr., medens Plejerskerne lønnes med 350 Kr. og stiger til 600 Kr. Og endnu mere slukøret vil hun maaske blive ved at se, at ikke blot Lønningerne er saa forskellige, men ogsaa Stigningerne. Der er allerede gjort opmærksom paa det lidt besynderlige, at Overplejerne stiger med 150 Kr. hvert 3die Aar, medens Overplejerskerne kun stiger med 100 Kr.; Plejerne stiger efter 4 Aars Forløb med 100 Kr. hvert 2det Aar, medens Plejerskerne kun stiger med 50 Kr. hvert 2det Aar. Det vil vække Tanker hos et saadant kvindeligt Medlem af Landstinget, som vil sige: Hvor kan det være, at der er gjort den Forskel? Det maa formodentlig være i Kraft af den gamle Tankegang, at Manden er Forsørger, og det er Kvinden ikke, altsaa kan man lønne dem forskelligt og

ikke efter Arbejdet. Og saa faar hun en vis Interesse i at se, hvorledes da dette Synspunkt er gennemført, om det da virkelig særlig er de Mænd, der er Forsørgere, der lønnes paa den angivne Maade, og hun bliver da meget overrasket ved at se, at man netop paa det Punkt har forandret den tidligere Lov, der fastslog, at de gifte skulde lønnes paa en særlig Maade, og nu i Kommissionen foreslaar, at der tillægges gifte og gifte Plejere den samme Løn, og at der ikke som i den nu gældende Lovs § 5 skal sondres mellem dem. Saa kan det altsaa ikke være Hensynet til, at vedkommende er Forsørger, der er det afgørende, og det kvindelige Medlem vil sige, at den Logik er en rigtig Mandfolke-Logik. Der trænges virkelig i høj Grad til, at man ser paa den Sag ogsaa fra andre Sider, og jeg er tilbøjelig til at mene, at dette kvindelige Medlem har Ret, og at det maa siges at være en Plet paa Loven, at man trækker saadanne Grænser, der altsaa netop ikke drages efter Arbejdets Værdi, men efter ganske andre Hensyn. Man vil rimeligvis dertil svare: Ja, men vi har slet ikke Raad til at give mere, og det er jo meget muligt; men dertil vil det kvindelige Medlem sige: Saa er det da underligt at lade en enkelt Part i Sagen betale hele Gildet i Stedet for at fordele Smerterne. Jeg ved ikke, om man ved denne Løjlighed kan faa dette ændret, men der er i alt Fald her et Synspunkt, som det er værd at henlede Opmærksomheden paa, naar Løjlighed gives, og det har jeg ment at kunne gøre her, samtidig med at jeg altsaa anbefaler Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtig Gennemførelse.

Harald Jensen: Jeg vil ogsaa gerne anbefale det foreliggende Forslag til velvillig Behandling. Jeg forudsætter, at det kommer i Udvalg, hvor de Enkeltheder, der muligt kan være noget at bemærke til, kan blive behandlet, og hvor man i det hele taget forinden Lovforslagets Vedtagelse kan undersøge de forskellige Ting, som er berørte her. Jeg har ikke tænkt paa at gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men der er et enkelt Punkt, som jeg, skønt det har været berørt før, ikke kan undlade at berøre, fordi der mangler Klarhed paa dette Punkt. Det er det Spørgsmaal, som er berørt af de to første Talere, hvorfor man har strøget den Bestemmelse, som findes i den gamle Lov af 13. Maj 1911, at der garanteres Personalet Fridage og en Ferie. Jeg skal indrømme, at den